Я не психіатр, шановна. Я неоанатолог. Розумієте? Тепер у кожній райлікарні є така посада. Спасибі Чорнобилю. Дітки родяться з чотирма ногами, із заячими вухами і волохатими шиями. Треба ж комусь займатись такими істотами. Щоб хтось міг визначити, чи воно ще людина, чи вже тварина. Чи робити йому операцію, чи направляти в патронат, чи присипляти. Що ви здригаєтесь? Ми нечасто присипляємо, тільки в особливо тяжких випадках. У мене політична посада. А ви тут зі своїми нервозностями. Або роздягайтесь, або виходьте.

Вона встала зі стільця і почала скидати з себе одяг. Зелена блузка, зелені черевики, зелені колготи. Так повільно, мов осіннє дерево скидає лист. Зеленоманія якась, та й годі. Він кинув на стіл фонендоскоп, відкрив зошит і почав писати. За дверима штовхалися і галасували. Зрештою ввалився якийсь дядько у валянках і поклав на стіл папірець. Підпишете? Підпишу, а чого ж? Та не закривайся ти одягом! Йому байдуже, жінка ти чи крапельниця. Вона стояла в бюстгальтері і в спідниці з розстебнутим замком. Наче в передлазнику. Обличчя в синцях і саднах, порване волосся. Коли спустила ту спідницю й одхилила одяг, лікар побачив пругке тіло в подряпинах і гнійниках. Ноги були обідрані до крові, а долоні в глибоких ранах. Лікар зітхнув: природа зліпила її з кращого матеріалу. Зліпила, люблячи.

Він зозла гупнув кулаком по столу і вигукнув — сто разів повторював: не спіть із неграми! Не вистачає вам хлопців? А ті зі своїм гігантизмом. Що ж ти від мене хочеш? Обстеження на СНІД чи довідку в міліцію? От дурепа.

Ніна плуталася в одязі так, наче то був не її одяг. Або наче воювала зі своїм барахлом.

(Дурепа. Так і є, дурепа. Ще психи тут мені розводить).

Коли нарешті обсмикнула светра, взяла свою сумку, витерла сльози, він раптом зупинив її. Негоже так виходити від лікаря. І не злись. Я тут за день так навихаюся. Он той чоловік, що ти бачила. Він не чоловік, він істота, зліплена з шматків. Я його в залізничній будці знайшов. Батьки замикали, аби люди не бачили. Сиджу на табуретці, а воно мені чоботи облизує. Тепер бачила його? Ще ноги не позаживали.

Панна дивилася на нього очима, повними сліз.

А в тебе гарне тіло. Знайди собі гарного хлопця і народи дітей. Чи негритосиків хочеш?

Я не спала з негром, лікарю.

Ну й дідько з ним. (Брехухо ти моя). Позавчора тут одну кесарили. Одкрили черево, а там… Таке тлустеньке дитинча, мов янголик. Але зрослося з тілом матері. Од’єднати неможливо. Вивели жінку з наркозу і все сказали. Вона розридалася, мов, хай живе дитина. Думаю, от проклятий Чорнобиль. "Та який там Чорнобиль, — вигукнула санітарка. — Це за плотські гріхи вам, за плотські!" Півсвіту мутантів ходить. На вулиці мовби чоловік, а скине штани — худобина. Що ви натворили, людочки?

І чому це я перед тобою розтанцювався? В мене нервова посада, розумієш? Тому, що політична. Я маю вирішувати, хто тут завтра житиме і плодитиметься. Кнури, собаки, цапи. Чи люди? Чистої гомо сапієнс стає все менше. Розумієте ви мене? (Вже й викати почав). Ти жінка, дивовижна жінка. Запевняю як лікар і як мужчина. Тобі вже ліпше?..

Вона пом’ялася біля порога і раптом мовила так тихо, як треться гілка об вікно: ПРОВЕДІТЬ ЗІ МНОЮ ТЕСТИ.

Що ти хочеш цим сказати? Він схопився з крісла і з хуткістю недомірка повернув її до світла. В мене свій тест — запах. Він мене ще не підводив.

Зі мною твориться щось жахливе. Три місяці тому повернулася з роботи стомлена — нило все тіло, боліла голова, крутило суглоби. Лягла, але заснути не змогла. Крутилася з боку на бік. Ставало дедалі гірше. А потім почала задихатися. Відчинила балкон, вийшла. Вітру надворі не було.

Вона не плакала. Лише м’яла ручки своєї сумки і раз по раз дивилася на лікаря. Він не сміявся. Малював на папері якесь мотуззя, мов думав ним щось зв’язати.

І без страху злізла на перило і глянула вниз. Мене п’янив дух деревного соку. Гіркий запах пуп’янків. Я глянула на акацію, що росте там поруч, і захотіла на неї.

Тим часом за дверима кабінету починалося побоїще. (Давай, моя фантазерко. Давай, моя брехушко). Лікар клацнув замком і сів на своє місце.

Я відчула себе кобилицею, яку тягне до самця через прірву. Перестрибнути або померти. Відштовхнулася і полетіла. Боляче вдарилася головою об стовбур, обхопила ногами і влипла в нього. По тілу, як по дереву, пішло гудіння землі. Я відчула в крові свіжий високий вітер. Кожним пуп’янком і кожною галузкою. Словами цього не скажеш.

А потім?

Поверталася. За півгодини поривом вітру кидало мене назад. Почувалася сильною і окриленою.

Хто знає про це?

Тільки ви.

Воно часто трапляється?

Тепер трохи не кожен день.

Кілька днів поспіль він ходив до похмурого будинку в глухому закутку міста. Гнилі рами і віконниці, брудний під’їзд із перехнябленими дверима. Могутнє розлаписте дерево. І нічого. Фантазерко ти моя. Невилюблена. Лікар-малюк вже хотів піднятися на поверх, як рвонулися двері балкона, забряжчали вікна. Гола дівоча постать відділилася від перил і полетіла по акації. Обвила верхівку й застигла.

Він ступив до дерева, торкнувся і одсмикнув руку. Стовбур був гарячий і пересмикався, мов гадюка. Він опустився на пеньок. До чого тут їх стільки? Навіщо? Під капелюшком місяця у пеньків світились обличчя.